

Aino Pervik on sündinud 22.04.1932 (92-aastane) Rakveres. Rakverest kolisid nad perega Tallinnasse, kui ta oli 2-aastane. Ja siis kolisid isa velskritöö tõttu Järvakandisse (6-aastaselt).

Hetk, kui Aino Pervik ennast esimest korda mäletas. Aino mäletas, et istus väikese jalapingi peal – see oli siis ilmselt suvel –, tal olid põlved paljad ja ta vaatas äkki imestusega, et tal on põlved.

Õdesid-vendi tal polnud ning televiisorit ega muid tänapäeva laste meelelahutusi siis veel ei tuntud, parim ja kättesaadavaim aja veetmise viis oli lugemine.

Ema luges ette seda, mida tol ajal kätte sai. Üks suur lemmikraamat oli „Huvitaja“, tegelikult koolilugemik, seal oli sees Jüri Parijõe jutte. Aino mäletas selgesti tema „Koduseid talitusi tegemas“. Lisaks oli neil mingi naisteajakirja – see võis olla Taluperenaine – lasteliseade köidetud kogumik. Sealt luges ema ette luuletusi, muinasjutte ja üldse jutte. Kuni Aino ise lugema õppis – ta oli vist viieaastane siis.

Kodus ei olnud ohtralt raamatuid, aga sel ajal oli väga oluline koht raamatukogu. Koolistki sai raamatuid. Igas klassis oli oma raamatukapike. Laenutamine käis nii, et kapiuks tehti lahti, õpetaja seisis kapi ette ning lapsed, kes raamatuid tahtsid, kogunesid tema ümber. Õpetaja võttis järjest raamatuid kapist välja ja lapsed, kes mingit raamatut soovisid, tõstsid käe. Õpetaja valis, kellele midagi anda, ja ulatas siis raamatu lapsele.

Sõja ajal uusi raamatuid raamatukokku juurde ei muretsetud, kuid ka vanu raamatuid oli küllalt. Kooliraamatukogule tegi ta vähemasti seitse ringi peale. Seal oli küllalt hea lastekirjanduse valik: oli eesti autoreid, olid sarjad „Targad tähed“, „Kuldne kodu“, „Looduse kuldraamat“. Mõned selle sarja väljaanded olid tal ka kodus, näiteks Elsa Beskovi „Olle suusaretk“ on praegugi alles ja mees. Kooliraamatukogus oli aastakäikude kaupa köidetud ajakiri „Laste Rõõm“, mis oli äärmiselt meeldiv lugemismaterjal ja täiesti räbalaks loetud.

Kui Aino Pervik kooli läks (7-aastasena), kutsuti teda kohe: Pervik. Ka keskkoolis oli see niiviisi, aga praegu kutsuvad ka võõrad inimesed teisi eesnime pidi. Ning õpetajad kutsuvad õpilasi ja õpilased õpetajaid eesnimega. Aino vanemad ei olnud saanud nii head haridust, nagu nad oleksid tahtnud, sest neil ei olnud võimalik õppida. See hariduseiha oli nii suur, et kandus Ainosse edasi ja see on olnud väga oluline.

1939–46 õppis Aino Järvakandis (Rapla maakonnas) algkoolis.

See oli väga väike kool ja seal olid liitklassid. Kuueklassiline kool, kolm liitklassi. Esimeses klassis oli umbes 6-7 õpilast. Koolis oli 3 õpetajat.

Kas esimesed katsetused midagi kirja panna algasid lapseas? Esimesed katsetused olid lapsepõlves. Aino kirjutas luuletusi. Need olid kassist, ja veel olid need patriotismist ja suurest, sügavast tõest. Oli segane aeg ja eesti patriotism oli äärmiselt kõrge. Esimesel kooliaastal oldi häälestatud 700-aastase orjapõlve vastu. Neid kirjatükke ei saatnud ta aga kuskile. Saksa ajal ei olnud ka laste-ajakirju, kuhu saata.

Aino Pervik: „**Kes pärast kooli lõpetamist enam lugeda ei taha, ärgu lugegu, kuid koolis peaks lugema. Kirjandusest saab igasuguseid häid mõtteid, lugemine laiendab silmaringi jne, aga kõige olulisem on, et kirjandus arendab keelt** ja verbaalset mõtlemist. Võime luua endale sõnade põhjal pilt, kujutlus millestki, tekib üksnes lugemise kaudu. **Kes piirdub ainult sellega, mis ta kodus ja sõpradega räägib, oskab keelt vähe ja väga halvasti.**“

